

Sygn. akt: XU 420/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Broy

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 r. we W.

sprawy z odwołania **M. R. (1)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 02 kwietnia 2015 r. znak: (...)

w sprawie M. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o jednorazowe odszkodowanie

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. i przyznaje powódce prawo do dalszego jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 13 maja 2014 r. za 3 % uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2.340 zł (dwa tysiące trzysta czterdzieści złotych);

II. dalej idące odwołanie oddala;

III. zasądza od organu rentowego na rzecz powódki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 kwietnia 2015 r. (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. przyznał ubezpieczonej, M. R. (1), prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Po rozpatrzeniu wniosku z dnia 9 stycznia 2015 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczona uległa w dniu 13 maja 2014 r. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 marca 2015 r. ustaliła, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 10 %, a odszkodowanie przysługuje ubezpieczonej w wysokości 7 570 zł, tj. 757 zł za każdy procent długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Od opisanej decyzji ubezpieczona wniosła odwołanie w dniu 18 maja 2015 r. (prezentata (...) Oddział we W.). Zaskarżonej decyzji ubezpieczona zarzuciła naruszenie § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania w zw. z art. 11 pkt 5 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez ustalenie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z pominięciem doznanych uszkodzeń oraz stopnia uszkodzenia czynności organu i towarzyszących powikłań, przejawiające się w zaniżeniu wysokości

jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie odwołującej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w łącznej wysokości 45 % trwałego uszczerbku na zdrowiu, zasądzenie od organu rentowego odsetek ustawowych od kwoty stanowiącej wartość wyrównanego odszkodowania od dnia 2 kwietnia 2015 r. oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołująca podniosła, iż nie zgadza się z wysokością przyznanego jej jednorazowego odszkodowania w kwocie 7 570 zł. Ubezpieczona wskazała, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 13 maja 2014 r. doznała obrażeń ciała skutkujących złamaniem kompresyjnym kręgu Th11 i Th12, złamaniem wyrostka poprzecznego prawego L1, urazem głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczeniem tułowia, stłuczeniem kolana prawego, zespołem bólowym korzeniowym prawostronnym z cechami radiokulopatii L4/S1, stłuczeniem klatki piersiowej. Bezpośrednio po wypadku ubezpieczona przebywała w szpitalu w S., następnie w (...)we W.. Po wypisaniu ze szpitala przez okres ok. 3 miesięcy utrzymywała unieruchomienie kręgosłupa w gorsecie Jewetta. Do dnia dzisiejszego ubezpieczona zmuszona jest do prowadzenia oszczędnego trybu życia, ponadto wciąż odczuwa silne dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego. Ubezpieczona ma ponadto problemy ze snem, nie jest w stanie normalnie podnieść się z łóżka.

Odwołująca podniosła nadto, iż traumatyczne doznania i ból oraz nieprzedłużenie z odwołującą przez pracodawcę umowy o pracę spowodowały, że ubezpieczona nie może osiągnąć równowagi psychicznej. Do dnia dzisiejszego odwołująca ma lęki przed jazdą samochodem i ruchem ulicznym. Stan ten utrzymuje się mimo podjęcia leczenia psychiatrycznego.

Ubezpieczona wskazała także, że nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie pozostaje wiek odwołującej. W chwili wypadku była ona osobą młodą, nigdy nie miała problemów zdrowotnych, nie uskarżała się na dolegliwości bólowe.

Wobec powyższego, zdaniem odwołującej Komisja Lekarska ZUS pominęła całkowicie stopień uszkodzenia czynności organu oraz towarzyszące powikłania będące następstwem wypadku. W orzeczeniu Komisji Lekarskiej z dnia 30 marca 2015 r. zaniżono procent uszczerbku na zdrowiu z tytułu: urazowych zespołów korzonkowych lędźwiowo – krzyżowych oraz utrwalonych nerwie związanych z urazem czaszkowo – mózgowym, a także nie uwzględniono uszkodzenia kręgosłupa w odcinku piersiowym i lędźwiowym skutkujące ograniczeniem ruchomości w zakresie rotacji powyżej 20 stopni i zginania do 50 cm oraz izolowanych uszkodzeń wyrostków poprzecznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w niniejszej sprawie Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 24 lutego 2015 r. ustalił 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, spowodowanej skutkami wypadku przy pracy z dnia 13 maja 2014 r. (5 % z pozycji 94c oraz 5 % z pozycji 10a). W konsekwencji sprzeciwu złożonego przez ubezpieczoną, Komisja Lekarska ZUS podtrzymała w całości ustalenia w zakresie doznanego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 10 %. Decyzją z dnia 2 kwietnia 2015 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy na poziomie 10 %, ustalając jednocześnie odszkodowanie w kwocie 7 570 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona M. R. (1) pozostawała zatrudniona w firmie (...) na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2014 r. na stanowisku sprzedawca – dekorator.

W dniu 13 maja 2014 r., podczas powrotu ze szkolenia, które odbywało się w siedzibie hurtowni (...) w Ż., ubezpieczona uległa wypadkowi komunikacyjnemu. Samochód, którego pasażerem była ubezpieczona, wpadł w poślizg na mokrej autostradzie A4, na wysokości S., następnie wypadł z pasa jazdy i dachował.

Zdarzenie to zostało zakwalifikowane jako wypadek przy pracy.

Pogotowie Ratunkowe przewiozło poszkodowaną do (...) w S., gdzie ubezpieczona przebywała do dnia 19 maja 2015 r. W czasie pobytu w Szpitalu w S. wnioskodawczyni była leczona zachowawczo.

Ze Szpitala w S. ubezpieczona została przetransportowana do (...) we W., gdzie przebywała do dnia 29 maja 2015 r. U odwołującej wdrożono leczenie w postaci zaopatrzenia w gorset ortopedyczny J., pionizacji i nauki chodzenia, leczenia przeciwbólowego oraz leczenia przeciwzakrzepowego.

Ubezpieczona leczyła się także u ortopedy M. D. (...), w (...) sp. z o.o., u lek. med. psychiatrii A. S. (...), (...), oraz w (...) sp. z o.o.

Do czasu zakończenia leczenia w grudniu 2014 r. ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy z ZUS-u.

Z dniem 9 stycznia 2015 r. odwołująca wniosła do organu rentowego wniosek o jednorazowe odszkodowanie w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 24 lutego 2015 r. ustalił 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z dnia 13 maja 2014 r., na który składał się uraz, oznaczony w tabeli jako 94c (5 %) oraz uraz oznaczony jako 10a (5 %).

Od powyższego orzeczenia ubezpieczona wniosła sprzeciw. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 marca 2015 r. podtrzymała w całości stanowisko zawarte w orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24 lutego 2015 r., uznając, iż długotrwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej wynosi 10 % (5 % - pozycja 94c, 5 % - pozycja 10a).

Decyzją z dnia 2 kwietnia 2015 r. (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. przyznał ubezpieczonej, M. R. (1), prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Po rozpatrzeniu wniosku z dnia 9 stycznia 2015 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczona uległa w dniu 13 maja 2014 r. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 marca 2015 r. ustaliła, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 10 %, a odszkodowanie przysługuje ubezpieczonej w wysokości 7 570 zł, tj. 757 zł za każdy procent długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

W związku z następstwami wypadku z dnia 13 maja 2014 r. u ubezpieczonej rozpoznano:

- stan po kompresyjnym złamaniu trzonów kręgów Th11 i Th12, z podmiotowym zespołem bólowym, bez istotnych następstw czynnościowych;
- stan po złamaniu wyrostka poprzecznego prawego kręgu L1 z podmiotowym zespołem bólowym, bez istotnych następstw czynnościowych;
- stan po wstrząśnieniu mózgu, bez objawów ogniskowych;
- stan po stłuczeniu tułowia i kolana prawego, bez następstw.

Ubezpieczona nie jest chora psychicznie w rozumieniu psychozy. Doznała zaburzeń adaptacyjnych o typie depresyjnym.

W miesiącu październiku 2014 r. ubezpieczona podjęła próbę powrotu do pracy, jednakże z pracy zrezygnowała po upływie ok. 2 miesięcy z uwagi na dolegliwości bólowe i stan zdrowotny. Kontakty ubezpieczonej ze znajomymi uległy osłabieniu – ze względu na stan zdrowia i konieczność ograniczenia aktywności życiowej z uwagi na doznany uraz. Trudności sprawa ubezpieczonej m.in. czynność wstawania z łóżka. Ubezpieczona miewa ataki paniki związane z podróżami samochodem.

Dowód: Akta orzecznicze ZUS (w załączeniu do akt sprawy),

Opinia sądowo – lekarska biegłych sądowych specjalisty neurologa i specjalisty ortopedy z dn. 18.01.2016 r. (k. 137, 138),

Opinia sądowo – psychiatryczna z dn. 02.06.2016 r. (k. 151 – 160),

Dokumentacja medyczna ubezpieczonej (k. 35 – 119),

Zeznania świadka M. O. (k. 24v; płyta CD),

Zeznania świadka M. R. (2) (k. 24v; płyta CD),

Przesłuchanie wnioskodawczynie (k. 24v; płyta CD).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie pozostawała wysokość procentowa doznanego przez odwołującą długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, będącego skutkiem wypadku przy pracy, jakiemu ubezpieczona uległa w dniu 13 maja 2014 r. Decyzją z dnia 2 kwietnia 2015 r., opartą na orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 24 lutego 2015 r. oraz Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 30 marca 2015 r. organ rentowy ustalił, iż długotrwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej wynosi 10 %, a odszkodowanie przysługuje w wysokości 7 570 zł. Ze stanowiskiem organu rentowego nie zgodziła się ubezpieczona wskazując w odwołaniu, iż rozmiar doznanego uszczerbku na zdrowiu wynosi 45 %.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2015.1242), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (art. 11 ust. 2 cytowanej ustawy), zaś za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (art. 11 ust. 3 cytowanej ustawy). Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art. 11 ust. 4 cytowanej ustawy).

Stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska (art. 16 ust. 1 cytowanej ustawy). Przyznanie lub odmowa przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenie jego wysokości następuje w drodze decyzji Zakładu, którą Zakład wydaje w ciągu 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej (art. 15 ust. 1 i ust. 2 cytowanej ustawy).

Lekarz orzecznik ustala w procentach stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu według oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (§ 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania w zw. z art. 11 ust. 5 cytowanej ustawy). Ocena procentowa została określona w załączniku do rozporządzenia.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, wskazanych w treści uzasadnienia, albowiem ich wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości i nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron w toku niniejszego postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Jedynie uzupełniając Sąd skorzystał z dowodów osobowych: zeznań świadków M. O. oraz M. R. (2), a także z

przesłuchania samej wnioskodawczynie. Sąd uwzględnił relację łączącą odwołującą ze świadkiem M. O. oraz bliski stopień pokrewieństwa między odwołującą a świadkiem M. R. (2), jednakże zeznania wskazanych świadków Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne, gdyż były one szczere, logiczne, spójne, a także znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Przede wszystkim jednak Sąd oparł się na dowodach z opinii biegłych sądowych – specjalisty neurologa, specjalisty ortopedy oraz specjalisty psychiatry.

Sąd uznał za w pełni miarodajne opinie biegłych sądowych. Przede wszystkim, biegłym nie można odmówić umiejętności i kwalifikacji niezbędnych do sporządzenia opinii zgodnych z tezami dowodowymi zawartymi w postanowieniu dopuszczającym ten dowód. Zdaniem Sądu biegli posiadają wystarczającą wiedzę z dziedzin medycyny objętych zakresem przedmiotowym opinii. Jako specjaliści z wieloletnim stażem pracy legitymują się oni również niezbędnym doświadczeniem zawodowym. Biegli byli zatem w stanie ustalić fakty potrzebne do sporządzenia opinii, dokonać ich właściwej, obiektywnej analizy, jak też wyprowadzić poprawne wnioski, pozostające w zgodzie z zasadami sztuki lekarskiej oraz wiedzą z zakresu danej dziedziny medycyny.

Taką ocenę kwalifikacji i umiejętności biegłych wspiera treść samych opinii. Uwagę należy zwrócić przede wszystkim na dokładne ujęcie omawianych przez biegłych zagadnień. Biegli przedstawili swój wywód w sposób logiczny i racjonalnie uargumentowany. Starali się przy tym unikać formułowania arbitralnych, apriorycznych tez; dochodzili do przedstawianych przez siebie wniosków w sposób stopniowy, odnosząc się do zebranych w aktach sprawy dokumentów medycznych oraz wyników przeprowadzonych badań podmiotowych i przedmiotowych. Opinie zostały zatem sporządzone nie na podstawie arbitralnej oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłych sądów.

Z powyższych względów Sąd nie widział potrzeby uzupełniania opinii biegłych, a tym bardziej – zlecenia sporządzania opinii kolejnym biegłym. Stanowisko to jest zgodne z utrwaloną w judykaturze linią orzecniczą. W wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych w razie potrzeby, a więc wówczas, gdy opinia już złożona do sprawy zawiera istotne braki, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

W ocenie Sądu, wskazane wyżej względy przemawiają za uznaniem opinii biegłych za miarodajną. Trzeba też podkreślić, że sama ubezpieczona nie podważała wniosków wypływających z opinii, bowiem nie wniosła zarzutów do opinii biegłych.

W świetle opinii sądowo – lekarskiej sporządzonej przez biegłych sądowych specjalistę neurologa oraz specjalistę ortopedę, długotrwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonej w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 13 maja 2014 r. wynosi 8 %, a to: według pozycji 94b tabeli dołączonej do rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2002 r. – 5 % za następstwa złamania trzonów kręgów Th11 i Th12, według pozycji 91 – 3 % za następstwa złamania wyrostka poprzecznego kręgu L1 z podmiotowym zespołem bólowym. Przebyty uraz głowy oraz pozostałe obrażenia nie spowodowały utrwalonych następstw. W przeprowadzonym przez biegłych badaniu przedmiotowym ortopedycznym i neurologicznym nie stwierdzono odstępstw od stanu prawidłowego. Przebyte leczenie ortopedyczne i rehabilitacyjne ubezpieczonej okazało się skuteczne. Złamania trzonów kręgów Th11 i Th12 spowodowały niewielkie deformacje ich górnych blaszek granicznych, co jednak nie powoduje dysfunkcji ruchowych, zatem jego skutki nie spełniają żadnego z punktów pozycji 90 tabeli. Przebyte złamanie wyrostka poprzecznego kręgu L1 wygoiło się bez upośledzenia funkcji, z podmiotowym zespołem bólowym, co biegli ocenili wedle pozycji 91 tabeli na 3 %. Pozostałe obrażenia ubezpieczonej nie spowodowały utrwalonych następstw.

Zgodnie ze stanowiskiem biegłego sądowego specjalisty psychiatry, u ubezpieczonej rozpoznano zaburzenia adaptacyjne o typie depresyjnym, które stanowią uszczerbek na zdrowiu odpowiadający punktowi 10a tabeli.

Uszczerbek na zdrowiu biegły specjalista psychiatra ocenił na 5 %. Biegły podkreślił, że aktualny stan psychiczny opiniowanej jest wynikiem nie tylko przebytego wypadku, ale też sytuacji w pracy, określanej przez nią jako mobbing. Są to skutki wypadku, ale nie stanowią o uszczerbku na zdrowiu z niego wynikłym. Ubezpieczona mimo dolegliwości jest zdolna do pracy, nauki, pełnienia ról życiowych, uczy się, myśli o przyszłości. Nie jest zaburzona sfera motywacyjna, wolicjonalna, decyzyjna.

Wobec powyższego, łączny procentowy uszczerbek na zdrowiu, ustalony przez biegłych specjalistów, wynosi 13 % (8 % z tytułu urazu ortopedyczno – neurologicznego, oraz 5 % ze względu na zaburzenia adaptacyjne). Z uwagi na fakt, iż decyzją z dnia 2 kwietnia 2015 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie, opierając się na orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS, ustalającej uszczerbek na zdrowiu na poziomie 10 %, zasadnym jest przyznanie ubezpieczonej prawa do dalszego jednorazowego odszkodowania z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 3 %.

Sąd podkreśla, iż przy ocenie stopnia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni nie można kierować się długością procesu leczenia czy cierpieniem związanym z dolegliwościami ubezpieczonej. Okoliczności te mogłyby zostać uwzględnione dopiero, gdyby przełożyły się na spowodowanie schorzenia, stanowiącego uszczerbek na zdrowiu psychicznym ubezpieczonej. Tymczasem uszczerbek w wysokości 5 %, wedle opinii biegłego specjalisty psychiatrii, został wywołany urazem czaszkowo - mózgowym. Sąd w pełni rozumie trudną sytuację ubezpieczonej, przejawiającą się w konieczności ograniczenia aktywności życiowej, które to ograniczenie jest szczególnie dolegliwe w przypadku osób w wieku ubezpieczonej, jednakże ta indywidualna sytuacja strony mogłaby mieć znaczenie w przypadku rozstrzygnięcia w przedmiocie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, nie zaś w przypadku ustalania procentu uszczerbku na zdrowiu.

Mając na uwadze powyższe, **w pkt I sentencji wyroku**, działając na podstawie art. 4771 § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS O/we W. i przyznał ubezpieczonej prawo do dalszego jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 13 maja 2014 r. za 3 % uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 340 zł (780 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu). Kwotę tę Sąd ustalił w oparciu o przepis art. 12 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z obwieszczeniem Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26 lutego 2016 r. (M.P.16.206.)

W pkt II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące odwołanie, a więc odwołanie w zakresie żądania przyznania ubezpieczonej jednorazowego odszkodowania w wysokości przekraczającej odszkodowanie przyznane w łącznej wysokości 13 % uszczerbku na zdrowiu oraz w zakresie zasądzenia od organu rentowego odsetek ustawowych od kwoty stanowiącej wartość wyrównanego odszkodowania od dnia 2 kwietnia 2015 r. Opierając się na opiniach powołanych w sprawie biegłych specjalistów, Sąd nie znalazł podstaw do przyznania ubezpieczonej odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu w kwocie większej niż 13 %, przy czym odszkodowanie za 10 % uszczerbku na zdrowiu zostało ubezpieczonej przyznane i wypłacone przez organ rentowy. Odnosząc się zaś do żądania zasądzenia od organu rentowego odsetek od kwoty stanowiącej wartość wyrównanego odszkodowania Sąd wskazuje, że przeciwko uwzględnieniu żądania ubezpieczonej przemawia treść art. 85 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963), zgodnie z którym obowiązek wypłaty odsetek przez organ rentowy nie obejmuje sytuacji, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Ostateczne ustalenia w niniejszej sprawie zależały od wniosków sformułowanych w opinii biegłych sądowych, które to opinie po raz pierwszy pojawiły się dopiero na etapie postępowania sądowego przedmiotowej sprawy. W ocenie Sądu zatem organ rentowy nie popadł w opóźnienie z wypłaceniem ubezpieczonej świadczenia w należnej wysokości, nie ponosi także odpowiedzialności za ustalenie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 % zamiast 13 %.

W pkt III sentencji wyroku, działając w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c., Sąd przyznał ubezpieczonej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Kwotę tę Sąd ustalił na podstawie § 11 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.